

2

De telefoon ging over en er klonk een vrolijk wachtmuziekje. Na tien seconden zei een stem: “Al onze medewerkers zijn in gesprek, blijf aan de lijn dan wordt u zo spoedig mogelijk te woord gestaan. Bij spoed bel 112.” Waarna het wachtmuziekje weer verder ging.

Ongeduldig tikte Fien met haar voet op de grond. Ze had toch zo’n hekel aan bellen. Na de vierde ‘Al onze medewerkers’ onzin wilde ze de verbinding verbreken tot ze ineens een vriendelijke stem hoorde.

“Goedemiddag, u spreekt met medisch centrum Zonnestraal, waarmee kan ik u van dienst zijn?”

Fien voelde zich overvallen dat ze ineens een echt persoon aan de andere kant van de lijn had en begon spontaan te stamelen.

“Ja, eh, ik eh...”

“Ja?” klonk het bemoedigend aan de andere kant van de lijn. Fien zuchtte eens diep en begon opnieuw.

“Goedemiddag. U spreekt met Fien Baas. Ik bel voor mijn moeder, zij is vreselijk ziek. Ik wil graag dat de dokter even naar haar komt kijken.”

“Mag ik de naam en geboortedatum van je moeder alsjeblieft?”

“Haar naam is Sanne Baas en haar geboortedatum is 10 oktober 1985.”

“Oké, dankjewel.” Aan de andere kant van de lijn hoorde Fien

een toetsenbord rammelen. “Ik zie het al. Jij hebt vorige week ook gebeld, is het niet?”

“Ehm, ja, dat klopt.”

“En de situatie met je moeder is nog steeds hetzelfde? Ik lees hier: moe en geen eetlust na een fikse griep?”

“Ja dat klopt, maar...”

“Nou, dan zeg ik hetzelfde als vorige week.” De stem klonk ineens een stuk minder vriendelijk. “Dit heeft gewoon tijd nodig. Er is niks aan de hand met je moeder, ze moet gewoon uitrusten en aansterken. Daarvoor komt de huisarts echt niet langs. Hij heeft het veel te druk met echte patiënten. Als je wilt dat er een dokter naar je moeder kijkt, dan moeten jullie gewoon een afspraak maken voor het spreekuur. Wil je nu een afspraak maken voor het spreekuur?”

“Nee, nee,” stamelde Fien en ze voelde zich als een klein kind dat op de vingers werd getikt.

“Dat dacht ik al,” ging de vinnige stem aan de andere kant verder. “Een fijne dag dan.”

En met een klik werd de verbinding verbroken. Met open mond keek Fien naar haar telefoon. Daarom had ze zo’n hekel aan bellen. Mensen kunnen gewoon de verbinding verbreken, ook wanneer je zelf je verhaal nog niet hebt gedaan. Fien legde haar telefoon naast zich neer, staarde er even naar en pakte hem toen weer op.

“Is dat mens nou helemaal gek,” mompelde ze in zichzelf en ze belde opnieuw. Dit keer hoefde ze maar twee keer het wachtmuziekje en het ‘Al onze medewerkers’ verhaal aan te horen voor ze:

“Goedemiddag, u spreekt met medisch centrum Zonne-straal, waarmee kan ik u van dienst zijn?” hoorde.

“Ontploffende puisten!” schreeuwde Fien in haar toestel. “Ontploffende puisten en rood snot.” Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

“Hallo? Wie is dit? Is dit een grapje?” klonk de be-

kende, kattige stem aan de andere kant.

“Nee, dit is zeker geen grapje,” zei Fien die alweer boos werd bij het horen van de stem. “Mijn moeder is ziek, dat is geen grapje. Ze is moe, ze eet niet én heeft ontploffende puisten en rood snot. O ja, ze heeft ook groene kots met paarse stukjes,” gooide Fien er in één adem uit.” Weer was het even stil.

“Kots... groen met paarse stukjes?” klonk het vragend. “Wat is dat in vredesnaam voor onzin. Daar heb ik nog nooit van gehoord.”

“Nee, en daarom denk ik dat de dokter hiernaar moet kijken. Mijn moeder is hartstikke ziek. Haar naam is Sanne Baas, haar geboortedatum is 10 oktober 1985 en ze heeft vandaag een dokter nodig! Baarlelaan 17 is ons adres.” Fien spuugde de woorden uit. Ze zou normaal nooit zo tegen iemand praten en al helemaal niet tegen een volwassene, maar dat mens aan de andere kant van de